

Ranjen sem

*Objel sem te.
Boleče in nežno
sem odprl kletko
plahi ptici v mojem srcu.*

*Poljubil sem te.
Trpko in vroče
sem pil spoznanje iz čaše tvojih ustnic.*

*Ranjen sem
razumel ljubezen,
dojel skriti smisel,
začutil ritem časov,
preplaval iz noči v dan,
vzpel iz doline brezupa
na hrib upanja.*

*Smehljaj radosti
je posušil solzo tesnobe.
Ranjen sem,
ker sem spoznal.*

Molitev

Useskozi iščem!

Njega?

Samega sebe?

Sebe v drugemu?

Sebe v drugi?

Sebe preko drugih?

Druge v meni?

Se bom resnično kdaj našel?

Vedno znova?

Nikoli?

Mogoče pa?

Bog ve!

Amen.

Nič ni zaman

*Zanos ljubezni,
opojnost barv,
motnjava sladkih šumov,
igrajo se z menoj,*

*da ne morem izpeti,
neznam pravilno
dešifrirati Neznano,*

*ki je pri tebi in meni in v nas,
ki je nad prazno mano.*

*Nazdravljam življenju
s polno zlato čašo upa
in vina in vesoljnega hrupa,
napijam trpljenju.
In nič ni zaman,
kar storimo,
trud ni zaman,
ko trpimo,
ko ječimo -
Nebo je odprto.*

*Tvoj vdih in izdih
vesolje sprejema,
vsak gib in mik,
ki te prežema,*

*je spoznan,
še preden si klil,
bil
in klonil.
In ves hudo ranljiv,
umrljiv,
nisi minljiv!*

Nič in smisel

*Predolgo vrtnarim v niču
bledokrvnega paradoksa
na bulvarju pregostih hipov.*

*Meglince na očeh,
motni pogledi
kot skozi kozarce vinskih hlapov,
svetloba se obupno lomi in razpršuje,
digitalni izpis čustev na ekranu,
krčevitost za užitki,
hoja za nikomer nikamor,
polarni sij zgubljenih duš,
kovinski zamahi po sreči,
ljudje narejeni do lutk v izložbi,
policija skrbi za varnost pred neznanim.*

*Zataval sem med cvetje in grško filozofijo,
na tekočih stopnicah marksizma
sem se pripeljal v kletne prostore psihoanalize,
kjer sem si na freudovskem divanu nekoliko odpočil,
in se pozneje oprhal s frankfurtsko šolo,
in zdeodoriral z "Bit in čas".*

*Nato sem se z Biblijo v roki napotil med cerkvene očete
in duhovne može povprašat o Bogu.
Nastal je babilonski špetir,
ko sem jih plašno zapustil;*

*nekdo izmed njih mi je govoril
s svojim življenjem, o Najvišjem,
ne morem ga pozabiti -
dragega Rudija.*

Felicija

*Neslišno si vstopila v moje življenje,
v meni si odkrila svetišče,
kjer kar naprej prižigaš nove svečke;
plamen je vedno večji,
svetloba se zliva s temo,
tema ni več tem(n)a.*

*Besede, ki jih izrekaš so polne
modrosti in ljubezni in miru,
in vendar ja ta mir ranjen,
ker veš, da še ni čisto vse božje,
tako kot nam je obljubljeno -
v dopolnitvi časov.
Umolknila si,
sedaj govore le oči,
te tvoje noro brezmejno globoke oči.
Gledaš me tako skozi,
da ne vem več, kdo sem,
odkrivajoč svojo plitkost.*

Agape

*Iz središča miru
me je strahotno povabilo,
vrglo k samemu Viru.*

*Izdavil sem glasno prošnjo,
še glasnejšo zahvalo,
zbrano narekoval molitev,
pel psalme in latinske kanone.*

*Drli so iz mene,
iztirjeni recitali Baudelaire-a,
iz ozadja se sliši Prešeren in Maja Vidmar,
iz same rane govori Cankar iz Lepe Vide.*

*Moja tla se tresejo,
nekje v globinah se premika Grška magma,
Heraklitov Logos sveti v podzemlju,
prerašča Ženonove Aporije;
na ladji Patristike zaplujem
v Civitate Dei.*

*U meso se mi zasaja Dubito ergo cogito.
Leibnizove Monade,
Nietzsche-jevo prevrednotenje vrednot,
na krščanstvo napade,
en sam Animal rationale –
strgali in čistili so razumske kanale.*

Brez naslova

Pesem II

*Trepetanje jutra skozi dež,
ki utrujeno napaja zemljo
staro od spominov in upanja
na slovesen prihod končnega smisla.*

*Dovolj je bilo majhnih resnic in razlag o njej,
preveč kratkosežnih odločitev;
a Zemlja čaka,
čaka, utrujena od spominov in upanja.*

*Zraščen vsak dan vstanem z Njo,
posut z mahom na nekdanjih velikih ranah,
nahranjen z njenimi prvinami,
ožgan od sonca in vročičnih resnic.*

*Nič več ne begam,
preroško mirno zrem v to dogajanje,
prepuščen življenju,
titanskemu utripu in ciklu.*

*Starčevsko naslonjen na stebre neba
se spominjam neuresničenih ljubezni
in tebe-ljubljena moja nepozabljena,
na novo prebujena Trnjulčica
s poljubom na ustnicah –
drugega.*